

PER UNA CENTRAL SINDICAL CATALANA

Antecedents que la justifiquen

Catalunya ha estat i és un país on el moviment sindical obrer ha tingut sempre una gran influència i la seva classe obrera ha sabut oferir les màximes possibilitats de desenvolupament a les organitzacions sindicals.

A les darreries del segle passat i als començaments de l'actual no es podia pensar en l'organització d'una central sindical obrera a las terres d'Espanya sense tenir en compte la força que podia donar-li el proletariat de Catalunya, que era, sens dubte, el més preparat i el més voluminós de la península. Es per això que l'any 1888 es fundava a Barcelona la "Unión General de Trabajadores de España" i vint-i-dos anys més tard, el 1910, es fundava, també a Barcelona, la "Confederación Nacional del Trabajo".

La U.G.T. des dels primers moments de la seva existència, no va saber interpretar l'esperit de llibertat dels treballadors catalans. Els seus fundadors i dirigents, homes que en llur majoria tenien, políticament, un concepte hegel·lià de l'Estat, per llur formació marxista no podien capir una organització sindical de tipus federal; i malgrat que Garcia Quejido, el primer president de la U.G.T. resident de temps a Barcelona i coneixedor pràctic del medi, era partidari de lluitar contra la influència dels aliancistes a Catalunya, perquè era un home temperamentalment i intel·lectualment sòlid, no varen prevaler el seus propòsits i, al cap de dos anys, la Comissió Executiva de la U.G.T. es traslladava a Madrid, on, per diverses raons que no són del cas analitzar ací, havia d'ésser més ben acceptada.

Malgrat els vint-i-dos anys que va trigar en constituir-se la C.N.T., de seguida va prendre un gran increment al nostre país degut a l'estructura federativa que tan bé s'adaptava al temperament liberal dels treballadors catalans, estructura que li donaren els elements de l'Aliança Internacional, que eren anarquistes, donant-se el cas que un home com Anselmo Lorenzo que essent de molta il·lustració en una pila de coses, quan es tractava del problema nacional de Catalunya era d'una intolerància absoluta, esdevingués el doctrinari i definidor dels anhels d'emancipació del proletariat català.

Era tan intolerant en la nostra qüestió nacional que en la premsa i en el llibre no s'estava pas de manifestar-ho, la qual cosa havia provocat violentes reaccions dels Cortiella, Prat, Joanonus i altres anarquistes amb clara consciència de catalans.

A la C.N.T. tot i que sempre hi han tingut molta influència els obrers de parla castellana, es pot dir que el seu centre de gravetat fou per molt de temps Barcelona i les seves figures més representatives foren catalans. I el seu líder més destacat Salvador Seguí i Rubinat (Noi del Sucre), si no l'haguessin assassinat els precursors del feixisme que actualment domina a casa nostra, no és un secret per a

ningú que amb el seu talent natural i el seu tremp hauria donat a la C.N.T. un sentit evolutiu que li hauria evitat de caure en les desviacions ideològiques i tàctiques que ha patit aquests darrers anys.

Tanta fou la influència que va arribar a tenir entre el proletariat de Catalunya la C.N.T., que, pràcticament, la unitat sindical s'havia fet al seu entorn. Perquè a més a més de controlar absolutament tot el que es feia referent al moviment sindical obrer, hi havia molts obrers marxistes, republicans i sense partit que hi estaven afiliats i, un temps, es pogué dir a casa nostra que, sindicalment parlant, fora de la C.N.T., no hi havia res que tingués valor per a les masses ni sentit d'emancipació per la seva acció.

Cap als anys 1917-1919 es varen introduir a la C.N.T. unes tàctiques de lluita completament equivocades: es deixaren de recó les teories de perfecció humana que els anarquistes teòrics havien inculcat i es donà pas a una interpretació catastròfica. No volem negar que en aquella interpretació de l'acció sindical hi hagués algun obrer català endut pel desbordament de la riuada, però cal declarar que el vuitanta per cent dels partidaris d'aquella anomenada acció directa eren obrers vinguts de terres d'Espanya, poc acostumats a l'acció sindical constant i pacient, inadaptables molts d'ells a l'ambient de llibertat que hi havia a Catalunya i que en trobar-se amb idees emancipadores, que a la majoria d'ells els eren noves, enquadrats en un sindicat obrer, enmig d'un ambient de passió i de lluita, varen creure que provocant situacions caòtiques de tipus terrorista vencerien de pressa a la burgesia, sense comprendre, el que fatalment havia de succeir, que el capitalisme utilitzaria la munió de ressorts de què disposava per a desenvolupar una acció igual i contrària a la seva.

La proclamació de la República tampoc no va servir de motiu a la C.N.T., per a elaborar un pla d'acció conscient i sòlid. Els seus homes més intel·ligents sentien a faltar quelcom que desvetllés als afiliats la satisfacció de formar part de l'organització sense haver de recórrer constantment a les actituds extremistes, però no atinaven a formular-ho impressionats per l'esperit foraster predominant i la manca d'habilitat que els nou vinguts han demostrat sempre per a fer res de pràctic i eficient a casa nostra.

En els anys 1932-1935 la C.N.T. estava als inicis de la seva decadència a Catalunya pels seus errors tàctics i pel seu desafecte a la causa nacional catalana. La separació dels seus rengles d'una gran part dels seus millors militants d'origen català n'és una prova; la constitució del grup d'oposició, anomenat dels "trentistes", catalans en llur majoria, ho confirma; i el valer-se el dia 7 d'octubre de l'any 1934, dels micròfons del primer centre militar

que a Catalunya tenia l'Estat espanyol, aconseguint als obrers que no es solidaritzessin amb el moviment d'oposició a les forces feixistes que iniciaven l'assalt al Poder, mentre el poble català estava atutit per la derrota, el seu govern presoner i les seves institucions desfetes, fou l'epítafi a l'acció duta a terme per la C.N.T. durant els darrers anys d'aquella etapa lamentable que l'havia convertit en un vell record en mans d'un grup morbós que es neguitejava corsecant-se les entranyes.

La U.G.T., abans de l'any 1936, apenes hi tenia influència en les masses obreres de Catalunya i la poca que tenia li proporcionava els errors de la C.N.T.

Els tres anys de la nostra guerra varen donar un pes específic a la U.G.T. de Catalunya. Però la intromissió de determinats dirigents polítics que volgueren convertir-la no pas en un veritable factor d'emancipació dels treballadors sinó en un escambell per a satisfer llurs ambicions personals, malgrat la resistència de molts dels que la dirigien, i les maniobres dels comunistes espanyols residenciats a Catalunya, feren d'aquella organització renovada, que tantes esperances havia fet néixer, una organització lliurada al servei d'un partit —el P.S.U.C.— y per tant, impossible d'esdevenir una central sindical de tipus autènticament democràtic on hi poguessin conèixer, com escau, tots els treballadors de casa nostra, sense distinció d'idees polítiques.

Si és cert que el moviment sindical convé que tinguin un pensament motor de caràcter polític, és evident que el pitjor que els pot passar és que la política de partit els desencamini de llurs funcions pròpies, perquè aleshores es promouen pugnes de caràcter ideològic dintre l'organització, la lluita de classes és substituïda per la lluita de tendències, la demagògia esdevé norma i la ineficàcia n'és el seu fruit.

Quan una organització sindical exerceix funcions de govern, s'aparta de la seva missió i de la seva finalitat per esdevenir un organisme polític. I com que la composició d'una organització sindical és inadequada per a exercir funcions de govern, quan cau en aquest error no serveix ni per una cosa ni per l'altra.

Estem molt lluny de sentir cap animositat pels treballadors no catalans; és més, tenim companys no catalans pels quals sentim un sincer afecte. Però no volem que la versió catalana del moviment sindical obrer resti inèdita. Sabem que el projecte de crear una Central Sindical Catalana té moltes dificultats de realització. Però també sabem que si aconseguim vèncer la inèrcia engendrada per la rutina de sentir tantes frases estereotipades i aconseguim trobar el camí que ens porti al cor del nostre poble, el projecte té grans probabilitats d'esdevenir una realitat esplendorosa.

JOAN FRONJOSA

